

Noah og Emma sad igen på madrassen i Saxos Celle. De var begge helt møre i kroppen, så i stedet for at rejse sig op og kigge på spillepladen igen, lagde de sig begge bagover på madrassen.

Emma var den første, der sagde noget:

“Du kunne ikke holde, hvad du lovede. Vi gemte os ikke og lod tiden gå.”

Noah skulle lige til at forsvare sig, da han kunne høre, at Emma grinede. Så begyndte han også selv at grine, men efter kort tid gik Emmas grin over i gråd. Noah satte sig op og kiggede på hende. Den var god nok. Det var ikke grin længere, det var gråd.

“Græder du?” spurgte han stille.

Emma tørrede hurtigt tårerne væk, men indrømmede så.

“Ja,” sagde hun og snøftede lidt. “Ja, det hele var bare så vildt”. Hun kiggede på ham med trætte øjne. “Først chokket over, at Valdemar lå lige der. Så rideturen, hvor jeg hele tiden var så bange for at falde af. Og da jeg lige troede, at der ikke var mere at være bange for, stikker Absalon det der sværd op i hovedet på os.”

Tårerne trillede stadig ned ad hendes kinder. Noah undrede sig. Emma havde virket så stærk og beslutsom, da hun tog sig af Valdemar i starten. Og han havde ikke kunnet mærke, at hun var bange resten af tiden - kun da hun skulle op på hesten. For ham var det nærmest omvendt. Han havde virkelig været bange i starten, men var blevet mere rolig undervejs, og nu tænkte han nærmest på det som en spændende oplevelse.

“Jeg...” Emma snøftede stadig, “jeg har altså ikke lyst til at tage ind i spillet igen.” Hun tørrede igen tårerne væk, så tilføjede hun: “I hvert fald ikke lige nu”. Hun kiggede op på Noah, så sagde hun stille: “Måske skulle du også blive ude. Nu har Absalon jo tilgivet dine synder på Guds vegne. Hørte du det, han sagde? Fordi vi hjalp dem, er vores synder tilgivet. Det må også gælde din synd med at tage tangen.”

Hun sagde det ikke med fuld overbevisning i stemmen.

Noah tog fat om tangen, der havde startet det hele. Han tænkte sig længe om, så svarede han:

“Det virker ligesom ikke. Jeg føler stadig dårlig samvittighed. Det er stadig min skyld, at en anden dreng får hugget sin næse af.” Han tænkte sig om igen, så fortsatte han: “Måske er det, fordi jeg ikke tror lige så meget på Gud, som de gjorde i middelalderen. Eller jeg tror i hvert fald ikke på, at en mand som Absalon kan frikende mig for mine synder.”

Han sagde ordet synder med en forvrænget stemme. Det var mærkeligt at bruge det ord. Det var jo ligesom ikke noget, en dreng på 12 år gik rundt og sagde.

Han kiggede beslutsomt på Emma og sagde:

“Jeg tager ind i næste spillefelt. Men det er altså helt ok, hvis jeg er nødt til at gøre det alene.” Han lød ikke sur, bare beslutsom. Han gik over til spillepladen, kiggede på den og fortsatte lidt lettet: “Det næste felt ser heller ikke så drabeligt ud.”

På spillefeltet var tegnet en kvinde, der sad ved en seng, hvori der lå en mand. Noah syntes næsten, at han kunne se, at manden lignede Valdemar. Han havde en halskæde med et guld kors om halsen.

"Okay," sagde Emma. Hun var nu holdt op med at græde, men så stadig træt ud. "Men så husk ikke at sige noget dumt eller tage noget." Hun kiggede strengt på ham, men man kunne også se et lille smil. Hun tog sin kappe af og rakte den til ham. "Og så kan du jo også bruge denne her."

Kort efter vendte Noah selv timeglasset, og Emma blev alene tilbage i Saxos Celle.

